

Tavşan ve Keçi

Jane MEADOW

Tavşan ve Keçi

Jane MEADOW

Geniş, yemyeşil bir çayırda, yumuşak kahverengi tüyleri ve krem rengi karnı olan küçük bir tavşan yoncaların arasında zıplıyordu. Uzun, dik kulakları her sese kıpırdıyor, parlak kehribar gözleri merakla ışıldıyordu. Boynuna bağlanmış küçük, yaprak yeşili bir atkısı vardı ve koşarken kabarık yuvarlak kuyruğu hopluyordu. "Ne güzel bir macera günü!" dedi kimseye.

Çok uzakta olmayan bir yerde, dağınık gri-beyaz tüyleri ve uzun, yumuşak sakalı olan güçlü bir keçi kahvaltısını yavaşça çiğniyordu. Kısa, kıvrık boynuzları sabah güneşini yakalıyor, kahverengi örgü koşumundaki küçük pirinç çingirak şingırdıyordu. Sakindi ve ağırbaşlıydı, acele etmeyi sevmezdi. "Günaydın, küçük tavşan," dedi yumuşak bir sesle. "Bu kadar hızlı nereye gidiyorsun?"

Tavşan durdu ve keçiye baktı. "Keşfe çıkıyorum!" dedi. "Görecek çok şey var!" Keçi gülümsedi ve başını salladı. "Öyleyse ben de geleyim," dedi. "Yavaş yürümekte ve etrafı fark etmekte iyiyimdir." Böylece ikisi çayır arkadaşı oldular; tavşan önden zıplıyor, keçi sağlam adımlarla onu izliyordu. Birlikte neler bulacaklarını henüz bilmiyorlardı.

Yüksek bir çitin yanından geçerken tavşanın burnu kıpırdadı. "Elma kokusu alıyorum!" diye bağırdı ve yaprakların arasındaki bir boşluktan fırlayıp geçti. Keçi güçlü bacaklarıyla dalları yana itti ve onu izledi. Orada, gizli ve sessiz, unutulmuş bir meyve bahçesi uzanıyordu. Yaşlı ağaçlar dallarını yükseklerle uzatmış, altlarında otlar uzun ve yabani büyümüştü.

Ama yollar yabani otlar ve devrilmiř dallarla kaplıydı. Dikenler yere dolanmıř, kuru çubuklar her yere yayılmıřtı. "Olamaz," dedi tavřan. "Buradan yürüyemiyoruz bile!" Keçi sakın kahverengi gözleriyle bu dađınıklıđa baktı. "Büyük bir iř," dedi. "Ama büyük bir iř yine de yapılabilir." Tavřanın kulakları dimdik kalktı. "Öyleyse yapalım!" dedi.

Önce tavşan denedi. Yol boyunca hızla zıplayarak küçük dalları çekip bir kenara attı. Küçük patileri hızla çalışıyor, yaprak yeşili atkısı oradan oraya fırlarken dalgalanıyordu. Ama ağır dallar yerinden kımıldamıyordu. Çekti, asıldı, şişti ama dallar oldukları yerde kaldı. "Bu benim tek başıma yapabileceğimden çok büyük!" dedi ve dinlenmek için yere yığıldı.

Sonra keçi denedi. Devrilmiş bir dala yaslandı ve tüm sağlam gücüyle itti. Dal biraz, sonra çokça yerinden kaydı. Ama o iterken arkasında yabani otlar büyüyor, küçük dallar hâlâ yolu kapatıyordu. Tavşan uzaktan izledi. "Güçlüsün," dedi, "ama bunu tek başına sen de yapamazsın." Keçi içini çekti ve başını salladı. "Haklısın," dedi.

Tavşanın parlak kehribar gözleri ışıldadı. "Bir fikrim var!" dedi. "Ben hızlıyım, öyleyse önden zıplayıp hafif dalları temizleyebilirim. Sen güçlüsün, öyleyse ağır yükleri itebilirsin. Birlikte çalışabiliriz!" Keçinin uzun, yumuşak sakalı başını sallarken sallandı. "Bu güzel bir plana benziyor," dedi. "Deneyelim." Böylece bu kez yan yana yeniden başladılar.

Tavşan önden zıplayarak yoldaki küçük dalları ve yabani otları temizledi. Hızlı patileri uçtu, uzun kulakları her engeli fark etmek için döndü. Arkasında keçi, ağır dalları sağlam ve sabırlı adımlarla itti. Çalışırken koşumundaki pirinç çingirak usulca şingırdadı. Birlikte ilk yolu açtılar ve bahçe mutlu bir iç çekişle nefes almış gibi oldu.

Gün geçtikçe iki arkadaş daha çok yol açtı. Tavşan, keçinin yardıma ihtiyacı olduğunda yavaşlamayı ve beklemeyi öğrendi. Keçi, tavşanın hızlı fikirlerine güvenmeyi öğrendi. "Benim gözden kaçıracağım şeyleri sen fark ediyorsun," dedi keçi. "Sen de benim asla kımıldatamayacağım şeyleri kımıldatıyorsun!" dedi tavşan. Gülüp çalışmaya devam ettiler ve bahçe her geçen saat daha düzenli, daha aydınlık oldu.

Sonra bir sabah tavşan açılmış bir yolun tepesine zıplayıp soluğu kesildi. "Bak!" diye bağırdı. Yaşlı ağaçlar çiçeklerle kaplıydı ve minik yeşil meyveler büyümeye başlıyordu. Keçi yanına geldi, yumuşak kahverengi gözleri kocaman açıldı. "Başardık," dedi usulca. "Bahçe bizim sayemizde uyanıyor." Tavşanın kuyruğu sevinçle sallandı.

Haftalar geçti ve çiçekler elmaya, armuda ve eriğe dönüştü. Bahçe meyve doluydu; kırmızı, altın sarısı ve mor meyveler güneşte parlıyordu. Tavşan ağaçların arasında dans etti, keçi sakin ve gururlu durdu. "Yolları biz açtık," dedi tavşan, "ama bunu tek başımıza yapamazdık." Keçi başını salladı. "En güzel yanı da bu," dedi.

Meyveler olgunlařınca iki arkadaş onları sepetlere topladı. Tavřan yüksek ve hafif olanları topladı, keçi ağır yükleri taşıdı. Hasadı sevinçle paylařtılar, tatlı elmalar ve sulu armutlar yediler. "Senin çevikliđin ve benim sađlamlıđım," dedi keçi, "iyi bir takım oluřturuyor." Tavřan gülümsedi. "Ve farklı yollarımız dostluđu ilginç kılıyor!"

Diğer hayvanlar bahçeyi ziyarete geldi. Tavşan ve keçi meyvelerini herkesle paylaştı. Kuşlar dallarda şarkı söyledi, yollar aydınlık ve açıktı. "Burası unutulmuştu," dedi tavşan, "ama şimdi dostlarla dolu." Keçi çingırağını şingırdatıp gülümsedi. "Sadece biraz takım çalışmasına ihtiyacı vardı," dedi.

O günden sonra tavşan ve keçi en iyi arkadaş oldular. Hâlâ birlikte çayırı keşfederler; tavşan önden zıplar, keçi sağlam adımlarla onu izler. Farklı olmanın bir armağan olduğunu ve birlikte çalışmanın her şeyi daha iyi yaptığını biliyorlardı. Bahçenin yanından her geçişlerinde, darmadağınık bir yeri mutlu bir yuvaya dönüştürdükleri günü hatırladılar.

Yani bir gün yaprak yeşili atkılı hızlı küçük bir tavşanla pirinç çingıraklı sakın bir keçi görürseniz, bilin ki onlar paylaştan ve birbirine yardım eden arkadaşlardır. Hızlı bir dostla sağlam bir dostun yan yana büyük işler başarabileceğini öğrendiler. Ve bu, tavşan ile keçinin hikâyesidir.